

אורי אחי – אמנון גלעד

קורותיו של אדם מלאים בפרטים על עיסוקיו במשך השנים, המקומות בהם עבד, משפחה חברים וכו'. כמוכן שכמי שכל חייו היו בקיבוץ אורי מילא הרבה תפקידי, רבים מהם אפילו לא ידעתי, ונכללו בהספד של יהונתן שהקריאה רינה.

אני רוצה להתעכב על שתי תקופות שבהם הקשר שלי עם אורי היה משמעותי יותר.

כשאבא שלנו נפטר בפתאומיות בשנת 1957 אני וישי היינו בני שמונה-תשע ואורי היה חייל בשייטת. כשילד צעיר מאבד את אביו הוא מחפש דמות תחליפית להזדהות, ולהרגיש שלהיות יתום זה לא משהו שבו איבדת את "מעמדך" בין הילדים כמסכן.

אורי שהיה אז אח בוגר חייל בשייטת 13 מעוטר עם כנפי העטלף של השייטת ובמיוחד כנפי צניחה עם רקע אדום בה זכה בצניחה במעבר המיתלה במלחמת סיני (אני שרתתי 30 שנה בצנחנים ולא זכיתי לרקע אדום), היה עבורי הדמות להזדהות ולגאווה, וכנראה פיצוי ותחליף לאבא שנעלם לי. אורי גם ידע להקדיש לנו זמן כשהיה בחופשות וגם אחרי שהשתחרר מהצבא.

אחרי שנים שאורי פעל בקיבוץ בלוג ועוד, ועם התקדמות תהליך ההפרטה יצא אורי להיות מדריך למיכון חקלאי בגליל ובגולן בשרות ההדרכה של משרד החקלאות במשך 12 שנים.

אני עבדתי באותה תקופה במחלקה להתיישבות בהקמה וליווי של תכנית המצפים בגליל וההתיישבות בגולן, וחלקנו אותו משרד בצפת. כאן יצא לי להכיר שוב את אורי בתפקיד שגרם לו להביא את כל יכולותיו המקצועיות לידי ביטוי בסיוע לחקלאים ולהתגאות על כך ולדעתי גם להרגיש שהוא מפרנס בכבוד. במסגרת עבודתי באזור יצא לי לשמוע שבחים רבים מהחקלאים באזור על המקצועיות והיחס שקיבלו מאורי.

תודה מיוחדת אני חייב לאורי על כל השנים שתמך וליווה את אימא שלנו, כשאנחנו כבר שנינו לא בקיבוץ.

יהי זכרון ברוך!